

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 311/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. augusta 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského a sudcov Ivana Fiačana a Petra Straku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti PROFÍ CREDIT Slovakia, s. r. o., IČO 35 792 752, Pribinova 25, Bratislava, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, Bratislava, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Andrea Cviková, vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Oboer 18/2018 z 12. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti PROFÍ CREDIT Slovakia, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí, sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu bola 8. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti obchodnej spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., IČO 35 792 752, Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Oboer 18/2018 z 12. marca 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom na vykonanie exekúcie v pozícii oprávnenej domáhala zaplatenia dlhu od povinných (v 1. a 2. rade) na základe rozhodcovského rozsudku, ktorý vydal JUDr. Michal Krnáč. Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 1 Er 440/2012-34 z 18. augusta 2017 exekúciu voči povinnému v 2. rade zastavil. Sťažovateľka sa voči tomuto výroku odvolala. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) napadnutý výrok okresného súdu potvrdil (uznesenie sp. zn. 1 CoE 67/2917 z 25. januára 2018; ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

3. Proti uzneseniu krajského súdu sa sťažovateľka dovolala. Najvyšší súd dovolanie odmietol z dôvodu, že podľa § 202 ods. 4 Exekučného poriadku dovolanie voči uzneseniu v exekučnom konaní je neprípustné. Najvyšší súd pri vydaní napadnutého uznesenia postupoval podľa právnej úpravy účinnej v čase vydania uznesenia krajského súdu, t. j. 25. januára 2018. V predmetnej veci však ide o exekučné konanie začaté v roku 2012. Na konania začaté pred 31. marcom 2017 sa ustanovenie § 202 ods. 4 Exekučného poriadku nevzťahuje. Najvyšší súd sa napadnutým uznesením odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Oboer 19/2017 z 30. októbra 2017 a rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Oboer 5/2017 z 27. júna 2017),

ktorá vylučuje použitie § 202 ods. 4 Exekučného poriadku na exekučné konania začaté pred 31. marcom 2017.

4. Na základe uvedeného považuje sťažovateľka napadnuté uznesenie ako nezákonné, odkláňajúce sa od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu a ešte aj protiústavné. Sťažovateľka v tomto kontexte upozorňuje na princíp právnej istoty a legitímnych očakávaní, právo na spravodlivé súdne konanie, právo na spravodlivý súdny proces a právo na ochranu majetku.

5. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal nález v znení:

„I. Základné právo spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo porušené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č.k. 3Oboer/18/2018 zo dňa 12. marca 2019.

II. Základné právo spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo porušené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č.k. 3Oboer/18/2018 zo dňa 12. marca 2019.

III. Uznesenie Najvyššieho súdu, č.k. 3Oboer/18/2018 zo dňa 12. marca 2019 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

IV. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo výške 415,52 EUR vrátane DPH za dva úkony právnej služby – prevzatie zastúpenia a podanie sťažnosti á 196,- EUR vrátane DPH /163,33 EUR + 20% DPH/ + 2 x režijný paušál á 11,76 EUR vrátane DPH /9,80 EUR + 20% DPH/ na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok.

III.

Predbežné prerokovanie vecí

13. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti najvyššiemu súdu vytýka nesprávnu aplikáciu § 202 ods. 4 Exekučného poriadku. Exekučné konanie, v ktorom sťažovateľka vystupuje ako oprávnená, sa začalo v roku 2012, a preto sa na toto konanie nemá aplikovať spomínané

ustanovenie, čo má podľa sťažovateľky potvrdzovať aj ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

14. V uznesení najvyšší súd uviedol: „*Vzhľadom na skutočnosť, že novelou Exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 2/2017 Z. z. nadobudlo dňa 1. apríla 2017 účinnosť ustanovenie § 202 ods. 4 Exekučného poriadku, podľa ktorého dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné, dovolací súd sa v prvom rade zaoberal otázkou, či má posudzovať prípustnosť dovolania podľa novelizovanej právnej úpravy alebo podľa právneho stavu platného do 31. marca 2017. Zákon č. 2/2017 Z. z. síce k úpravám účinným od 1. apríla 2017 v prechodnom ustanovení § 243h ods. 1 veta prvá stanovil, že ak v § 243i až § 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017, no vo vzťahu k opravným konaniam, teda ani k dovolaciemu konaniu, neurčil žiadne pravidlo...*

... V preskúmvanej veci bolo dovolacie konanie začaté podaním dovolania dňa 15. apríla 2018, teda za účinnosti novej právnej úpravy. Ak by sa prípustnosť dovolania posudzovala podľa nej, bolo by bez ďalšieho neprípustné. Vzhľadom na povinnosť ústavne konformného výkladu pri riešení tejto otázky, a teda vzhľadom na rešpektovanie ústavných princípov dôvery v platné právo a legitímneho očakávania ako aj dôvery v správnosť aktov orgánov verejnej moci, vrátane v nich obsiahnutého poučenia o možnosti opravných prostriedkov, považoval dovolací súd za správne, aby sa prípustnosť dovolania posudzovala podľa právnej úpravy platnej v čase vydania dovolaním napadnutého rozhodnutia.“

15. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody,

reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

16. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

17. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

18. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

19. Najvyšší súd náležite odôvodnil aplikáciu § 202 ods. 4 Exekučného poriadku, a to práve kvôli zachovaniu princípu legitímnych očakávaní a dôvery v správnosť aktov orgánov verejnej moci.

20. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tiež namieta, že najvyšší súd postupoval v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou. Ústavný súd s týmto tvrdením sťažovateľky nesúhlasí a odkazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu a ústavného súdu, zastávajúce právny názor, že § 202 ods. 4 Exekučného poriadku sa aplikuje na dovolania podané po 1. apríli 2017 (uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 E Cdo 24/2018, 4 E Cdo 5/2019, 5 E Cdo 10/2017, 7 E Cdo 3/2017, 1 Oboer 2/2019, 3 Oboer 9/2019, 4 Oboer 37/2017, 4 E Cdo 6/2019, rozhodnutia ústavného súdu sp zn. I. ÚS 281/2018, I. ÚS 259/2018, II. ÚS 185/2018, III. ÚS 276/2018...). Ústavný súd je toho názoru, že ak by najvyšší súd dovolanie pokladal za prípustné, tak až potom by sa odklonil od ustálenej aplikačnej praxe. Zároveň ústavný súd podotýka, že vzhľadom na množstvo relevantnej judikatúry, s ktorou je najvyšší súd v kontinuite, nemal byť problém pre sťažovateľku sa s ňou oboznámiť.

21. Berúc do úvahy skutočnosť, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nepredstavuje porušenie sťažovateľkou označených základných práv, ústavný súd jej sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky vymedzených v petite sťažnosti (zrušenie rozhodnutí, priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. augusta 2020

Martin Vernarský
predseda senátu